

Arrest

**nr. 151 416 van 31 augustus 2015
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 mei 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. MEULEMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 juli 2007 is de verzoekende partij in België binnengekomen met een visum gezinshereniging om haar echtgenoot te vervoegen. Zij werd op 6 november 2007 ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Op 5 februari 2009 heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 16 februari 2009.

De verzoekende partij heeft een beroep ingediend tegen deze weigeringsbeslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad).

Op 27 november 2009 heeft de Raad dit beroep verworpen met arrest nummer 35 043.

Op 8 januari 2010 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 1 maart 2012 werd de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing die ter kennis werd gebracht op 29 maart 2012 en luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.01.2010 + aanvullingen d.d. 04.03.2010, 02.06.2010 en 16.09.2011 werd ingediend door:

O. F. [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij 'huidige aanvraag rechtsgeldig in België zou kunnen indienen gezien haar verblijfsvergunning, zoals zou moeten blijken uit de bijlage 35, verlengd t.e.m. 19.01.2010'. Er dient opgemerkt te worden dat dit element niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid. Het is namelijk zo dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds op 27.11.2009 het beroep door betrokkene ingesteld verworpen heeft. Betrokkene werd daar blijkbaar op 01.12.2009 van in kennis gesteld (cf. datum vermeldt door de advocaat in de aanvraag 9bis). Betrokkene wist dan al dat zij eigenlijk geen recht meer had op een verlenging van deze bijlage 35. Bovendien, op 10.12.2009 werden er door onze diensten reeds instructies verstuurd om de bijlage 35 van betrokkene in te trekken. Deze instructies werden echter pas op 20.02.2010 door betrokkene betekend. Er dient dus gesteld te worden dat betrokkene op het ogenblik dat de aanvraag 9bis werd ingediend (te weten 06.01.2010) al op de hoogte was van het feit dat zij eigenlijk geen recht meer had op deze bijlage 35 (gezien het arrest van de RVV d.d. 27.11.2009). Bovendien dienen wij tevens nog op te merken dat bij de behandeling van de aanvraag 9bis het volledige dossier tot op de dag van behandeling in beschouwing wordt genomen. Daar betrokkene heden illegaal op het Belgisch grondgebied verblijft kan de bewering dat zij op het ogenblik van de indiening legaal op het grondgebied zou hebben verbleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat haar moeder in Marokko overleden is en dat zij sedert dan onderhouden zou worden door haar zus en dat er alhier verschillende familieleden zouden verblijven. Dit element vormt echter geen buitengewone omstandigheid daar betrokkene al lange tijd meerderjarig is en zij wordt verondersteld te kunnen voorzien in haar eigen levensonderhoud. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef ongeveer ruim 30 jaar in het land en

haar verblijf in België, integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en dat zij een arbeidscontract dd. 02.06.2009 bij de firma G. NV kan voorleggen alsook een arbeidsovereenkomst bij (...) en dat zij verschillende loonbrieven kan bijbrengen; vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zij legaal op het grondgebied verbleef. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien. Daar zij sinds enige tijd illegaal op het grondgebied verblijft heeft zij aldus geen recht meer om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Tot slot; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De advocaat van betrokkene verwijst ook meermaals naar verschillende arresten, omdat de situatie van de betrokkene gelijkaardig zou zijn aan de situatie waarin deze arresten zijn geveld. Het is echter aan de verzoeker om deze overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben -daar zij haar hebben en houden in Marokko zou hebben verkocht - niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat zij zich op uitzonderlijke wijze zou hebben aangepast aan onze samenleving, dat zij onze taal op korte tijd perfect machtig zou zijn, dat betrokkene vlot en sociaal in de omgang zou zijn, dat zij ook positief ingesteld zou zijn, dat zij tevens beleefd en werkwilleg zou zijn, dat zij alhier reeds gewerkt heeft, dat zij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen, dat zij een lid is van het ACV, dat zij een SIS-kaart bezit en over een busabonnement beschikt en dat zij sinds 2008 verschillende cursussen Nederlands heeft gevolgd - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op 1 maart 2012 word tevens een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing die ter kennis werd gebracht op 29 maart 2012 en waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid wordt aan O. F. [...], het bevel gegeven om uiterlijk op 29 APR 2012 het grondgebied van België te verlaten (instructies d.d. 01.03.2012), evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta,

Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art.7,al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting stelt de eerste voorzitter dat de Raad onbevoegd is om de in de bestreden beslissing afgewezen aanvraag ontvankelijk en gegrond te verklaren zoals wordt gevraagd in het verzoekschrift. De verzoekende partij repliceert dat zij deze vraag heeft gecorrigeerd in de synthesesmemorie. De voorzitter stelt dat de Raad hiervan geen elektronische versie mocht ontvangen.

De verzoekende partij heeft gebruik gemaakt van de in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om een synthesesmemorie in te dienen, maar heeft nagelaten om een afschrift van de synthesesmemorie per elektronische post over te zenden aan de Raad zodat de synthesesmemorie van 16 maart 2015 onontvankelijk wordt verklaard. De Raad doet uitspraak op basis van het ingediende verzoekschrift.

Verder moet worden benadrukt dat artikel 39/82, § 3, tweede lid van vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.”

Aangezien in het opschrift van het verzoekschrift slechts melding gemaakt wordt van een “hoger beroep” en de verzoekende partij pas in de tekst van het verzoekschrift aangeeft ook een verzoek tot schorsing te willen inleiden, dient gelet op de bovenvermelde wetsbepaling huidige verzoekschrift geacht te worden slechts een verzoek tot nietigverklaring te bevatten.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering.

In casu toont verzoekster de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. Ter zitting voert verzoekende partij aan dat zij de artikelen 3 en 8 van het EVRM heeft ingeroepen, maar toont niet aan dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De

nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

Bovendien heeft verzoekster nagelaten enig middel te ontwikkelen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dienvolgens wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard voor de eerste bestreden beslissing (hierna verkort: de bestreden beslissing), dit is de beslissing van 1 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoekster een schending aan van de motiveringsverplichting, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet “in combinatie met artikel 37 van het Bestuursreglement van de RVS”, van “de anti-discriminatiewet van 10 mei 2007” en van de artikelen 6 en 8 van het EVRM. Doorheen het middel blijkt dat zij ook een schending aanvoert van “de beginselen van behoorlijk bestuur”, alsook van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de artikelen 3, 10 en 11 van het EVRM.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“Aangezien verzoekster in haar aanvraag regularisatie op grond van artikel 9 bis van de VW duidelijk twee elementen van ontvankelijkheid van de aanvraag regularisatie heeft aangehaald en gemotiveerd :
1) De aanvraag regularisatie is ontvankelijk in België ingediend aangezien de verblijfsvergunning niet werd ingetrokken maar enkel werd besloten bij brief van 10 december 2009 om de bijlage 35 niet meer te verlengen, verblijf dat nog geldig was tot en met 19 januari 2010 en dat verzoekster op dat ogenblik dus beschikte over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur op een ogenblik dat zij nog rechtsgeldig mocht en kon werken.

Aangezien verzoekster op 8 januari 2010 de aanvraag regularisatie uiterst gemotiveerd heeft ingediend. Aangezien verzoekster immers op dat ogenblik niet alleen over een verblijfsvergunning beschikte maar ook sedert 2 juni 2009 full time middels een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur tot op heden is tewerkgesteld als poetsvrouw bij het schoonmaakbedrijf G. in het kader van de knelpuntberoepen sector.

Dat de werkgever verzoekster absoluut nodig had gezien het schrijnend tekort aan poetspersoneel; Dat derhalve op dat ogenblik de aanvraag regularisatie volstrekt rechtsgeldig in België kon ingediend worden gezien zonder haar arbeidsovereenkomst te verliezen zij deze niet kon aanvraag in het land van herkomst.

Dat immers meermaals werd beslist dat het beschikken over een arbeidsovereenkomst op een ogenblik dat men nog legaal kon werken als bijzondere omstandigheid wordt beschouwd.

Zie in hoofdzaak, het Koninklijk besluit van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers.

Zie Raad van State 28/06/2002 nr. 108.561, TVR 2003 nr. 4 i.v.m. moeilijk te herstellen nadeel bij schorsing van dergelijke arbeidsovereenkomst.

Dat hierdoor de aanvraag in Marokko onbetwistbaar als moeilijk kan worden beschouwd met als zeker gevolg dat verzoekster haar contractuele arbeidsverplichtingen niet meer kon nakomen t.o.v. van GOM en noodgedwongen ontslagen diende te worden, minstens diende de overeenkomst voor zéér lange tijd geschorst te worden én dit terwijl er een schrijnend tekort is aan poetspersoneel in België.

Dat anders oordelen een schending zou uitmaken van artikel 10 en 11 van de G.W. temeer daar de GW conform artikel 191 van de GW in combinatie met artikel 37 van het Bestuursreglement ook van toepassing is op vreemdelingen.

Dat hierdoor minstens de anti-discriminatiewet van 10 mei 2007 wordt geschonden nu uit de bovenvermelde rechtspraak blijkt dat deze vreemdeling wel de aanvraag in België mocht indienen

omdat hij beschikte over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en derhalve hier werken en verzoekster NIET;

Aangezien in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld :

Bovendien, op 10.12.2009, werden door onze diensten reeds instructies verstuurd om de bijlage 35 van betrokkene in te trekken" terwijl in het schrijven van 10 december 2009 wordt genoteerd : "L'annexe 35 ne doit plus être prolongée (mocht niet meer verlengd worden hetgeen niet hetzelfde is als ingetrokken). Dit maakt dat verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag nog rechtsgeldig op 8 januari 2010 mocht en kon werken bij de N.V. GOM;

Aangezien in de bestreden beslissing ook wordt verwezen naar het feit dat verzoekster op de hoogte moest zijn van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 1 december 2009 besloot tot een onontvankelijkheidsverklaring i.v.m. niet aanhalen van middelen in het verzoekschrift (m.a.w. technische afwijzing).

Aangezien verzoeker opmerkt dat het niet de eerste maal is dat een procedure onontvankelijk wordt verklaard en waarna DVZ, na herbekijken van het dossier, toch besluit om een verblijfsvergunning af te leveren.

Dat in de bestreden beslissing wordt gesteld : "Bovendien dienen wij tevens nog op te merken dat bij de behandeling van de aanvraag 9bis het volledige dossier tot op de dag van behandeling in beschouwing wordt genomen"

Dat deze redenering vanzelfsprekend opgaat voor wat betreft de gegrondheid (bvb heeft de aanvrager een aanbod van een werkgever i.v.m. een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, ...) of voor wat betreft de bijzondere omstandigheid (is de aanvrager nog ziek of is er nog een oorlogssituatie op dat ogenblik, ...) maar niet voor wat betreft de plaats van indienen op het tijdstip van de aanvraag.

Dat hoe dan ook op het ogenblik van het indienen verzoekster tot steeds tewerkgesteld was (en tot op heden) is waarbij maandelijks en nog steeds loonfiches worden afgeleverd gezien het schrijnend tekort in deze sector.

Dat DVZ onbetwistbaar de beginselen van behoorlijk bestuur heeft miskend en deze van het redelijkheidsbeginsel, alsook artikel 9bis dat voorziet dat er sprake is van een bijzondere omstandigheid als de aanvraag onmogelijk of moeilijk is in het land van herkomst m.a.w. zou een zelfde bestuur tot zulke beslissing komen indien zij kennis had van de elementen die verzoekster heeft aangebracht.

Aangezien tevens gesteld dat in het verzoekschrift tot aanvraag van de regularisatie werd gevraagd om een belangenafweging te maken nu verzoekster niet alleen full time middels een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur was tewerkgesteld sedert 2 juni 2009 maar ook haar volledige familie in België verblijft (en moeder in Marokko is overleden) temeer daar verzoekster beschikt over een blanco strafregister.

Dat deze belangenafweging enkel gemaakt werd voor wat betreft de aanwezigheid van familie in België maar niet voor wat betreft haar tewerkstelling (zie blz.2 — bovenaan i.v.m. disproportionaliteitsbeginsel).

Dat DVZ vergeet dat verzoekster sedert 2 juni 2009 in België niet alleen een knelpuntberoep uitoefent maar ook jaarlijks belastingen betaalt terwijl ons land in crisis tijd nood heeft aan werkende burgers !!!

Dat zelfs bij de aanvraag een arbeidsovereenkomst dd 2 september 2011 werd gevoegd eveneens van onbepaalde duur voltijds met (...), waarop verzoekster, gelet op haar tewerkstelling bij G, niet wil ingaan (er werd naar de Vlaamse Subsidieagentschap zelfs een aanvraag verzonden om een werkvergunning te bekomen ! - zie bijlagen verzoek).

Dat hiermee het schrijnend tekort in deze sector nogmaals wordt aangetoond.

Dat derhalve de belangenafweging i.v.m. de tewerkstelling van verzoekster in België t.o.v. de aanvraag in Marokko indienen op grond van artikel 9.2, zoals wordt voorgesteld in de bestreden beslissing, niet werd geanalyseerd.

Dat zulks een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht nu de door verzoekster aangehaalde elementen niet naar behoren werden onderzocht of er een motivering in dit verband is terug te vinden in de bestreden beslissing.

Zie. Dat naar analogie kan verwezen worden naar een arrest van de RvSt dd 22 april 1998, T.Vreemd. 1998, 49

Haar uitspraak is niet naar behoren gemotiveerd wanneer het onderzoek onvolledig is gebleven en wanneer niet wordt geantwoord op de tijdens de beroepsprocedure ontwikkelde argumenten en overlegde stavingstukken

2) De aanvraag is ontvankelijk in België ingediend gezien de aanwezigheid van alle familieleden in België (de moeder van verzoekster is zelfs overleden in Marokko) en verzoekster woont sedert begin 2008 op hetzelfde adres bij haar zus te Muizen, (...).

Aangezien art. 8 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens duidelijk is geschonden nu ieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie en gezinsleven alsook zijn woning en

correspondentie zonder enige inmenging van welk openbaar gezag ook tenzij vanzelfsprekend er een schending zou zijn van de nationale veiligheid, de openbare orde of het economisch welzijn van het land ter voorkoming van strafbare feiten;

Aangezien verzoekster beschikt over een blanco strafregister, een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en haar volledige familie verblijft in België zodat een schending van art. 8 EVRM enkel is toegestaan indien de schending in verhouding staat tot de maatregelen die de overheid wenst te nemen, n.l. inzake de uitwijzing;

Aangezien verzoekster immers sedert begin 2008 samenwoont met haar zus die zij financieel bijstaat (in het verleden was het omgekeerd en werden er overschrijvingen uitgevoerd naar Marokko toen verzoekster aldaar alleen nog verbleef - zie diverse bijlagen aan het verzoekschrift), nadat zij van ene dag op de andere dag werd verlaten door haar echtgenoot (ingevolge zijn vaderschap bij een Belgische vrouw die van hem zwanger was), zodat de verwijdering van een familielid een moeilijk te herstellen nadeel zou uitmaken, temeer gelet op de extreem lange behandelingsduur - zie verder.

Dat de zus, die beschikt over de Belgische nationaliteit, en verzoekster nooit OCMW steun hebben genoten.

Dat verzoekster ook drager is van een blanco strafregister.

Dat inzake het arrest Chorfi door het Hof van Straatsburg reeds werd beslist dat artikel 8 van het E.V.R.M. het gezinsleven op zich beschermd.

Zie Hof Mensenrechten, arrest Chorfi/België van 7 augustus 1996, T.V.R. 1997, nr. 3, 230 - 243, Liga 1996, afl.5-8, 26

Zie Hof Mensenrechten, arrest Berrehag/Nederland van 21 juni 1988, Publ., Cour eur. D. H., Serie A, vol. 138 § 21

Zie Hof Mensenrechten, arrest Marckx/ België van 13/06/79, Publ. Cour. Eurp. D.H. serie A vol. 31

Zie EVRM 22 april 1997, X,Y en Z / Verenigd Koninkrijk

Zie RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112 059, nr. 112059, JLMB, 2003, nr. 5

Dat hierbij geen onderscheid wordt gemaakt naar de vorm van het gezinsleven (ingevolge "samenwoont" of "huwelijk") zelfs niet naar de samenstelling (moeder-dochter/zoon, , grootouder - kleinkind, broer - zus).

Dat derhalve de relatie met de familie van verzoekster eveneens wordt beschermd nu zij bij haar zus woont sedert begin 2008.

Dat de verwijdering van één gezinslid reeds volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het E.V.R.M.

Zie RvSt 18 december 2003, tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang, 2004, blz 260

Aangezien deze schending immers zowel door hoven, rechtbanken als administratieve rechtscolleges dient afgewogen te worden met respect voor de private gezinsbelangen en de publieke belangen waarbij de verwijdering in proportie dient te staan van het mogelijk nadeel dat een staat kan ondergaan indien zij hiertoe niet zou overgaan.

Zie Hof voor de Rechten van de Mens dd 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004 blz. 267 inzake Radovanovic / Oostenrijk

Dat onbetwistbaar inzake sprake zal zijn van een zeer langdurige verwijdering indien verzoekster de aanvraag in het land van herkomst zou moeten indienen en de kans zelfs nihil is dat zij ooit een positief bericht zou bekomen gelet op haar meerderjarigheid en het feit dat de werkgever voor dergelijk lange tijd moeilijk haar plaats vacant kan laten.

Aangezien verzoekster in dit verband verwijst naar het feit dat een langdurige verwijdering een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM in combinatie met artikel 3 van het EVRM (zie bovenvermelde rechtspraak).

Aangezien een wachttijd van gemiddeld negen maanden vanaf datum aanvraag in het land van herkomst alvorens een beslissing wordt genomen zeker dient gerekend te worden.

Zie zelfs dossier ENNABATI EL HACHIMA (visum nr. 234389) waarbij een duurtijd van 11 maanden diende afgewacht te worden.

Dat door DVZ derhalve geen redelijke termijn zoals voorzien in artikel 6 van het EVRM kan worden nagekomen zodat er wel degelijk sprake is van een moeilijk te herstellen nadeel wanneer het gezinsleven en eventueel (doch hetgeen sterk wordt betwijfelt) hervatten van haar job bijna een jaar later pas kan aangevat worden zodat hierdoor artikel 8, 10 en 11 van het EVRM wordt geschonden.

Aangezien ook hier in de bestreden beslissing geen motivatie is terug te vinden i.v.m. de door verzoekster aangehaalde langdurige verwijdering van haar familie t.o.v. het uitwijzingsbeleid (disproportionaliteit beginsel) zodat de beslissing niet alleen kennelijk onredelijk is maar ook de motiveringsplicht wordt geschonden.

Zie RS hierboven."

4.2.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat luidens artikel 39/78 *juncto* 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting dient te bevatten "*van de feiten en de middelen*". Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Bij gebrek aan een duidelijke toelichting hoe de bestreden beslissing in strijd zou zijn met artikel 191 van de Grondwet "in combinatie met artikel 37 van het Bestuursreglement van de RVS", "de anti-discriminatiewet van 10 mei 2007" zonder aanduiding van de geschonden bepaling, "de beginselen van behoorlijk bestuur" zonder aanduiding van het geschonden beginsel, zijn deze middelonderdelen onontvankelijk.

Daarnaast is het vaste rechtspraak van het EHRM dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM vallen, zoals het Hof in het principearrest Maaouia t. Frankrijk van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig in grote kamer heeft gesteld. Het Grondwettelijk Hof neemt in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 hetzelfde standpunt in (overweging B. 24.1) en het is vaste rechtspraak van de Raad van State (RvS 16 januari 2001, nr. 92.285). Dit middelonderdeel is bijgevolg ook onontvankelijk.

4.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester

*van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In de aanvraag van 6 januari 2009, haalde verzoekster twee elementen aan inzake de buitengewone omstandigheden:

"A. Schending van art. 8 van het EVRM

(...)

B. Schending van het recht op arbeid zonder enig onderscheid naar aanleiding van afkomst of verblijfssituatie (art. 10 en 11 van de G.W.)

(...)"

In het verzoekschrift behandelt verzoekster eerst het element dat zij op het ogenblik van de aanvraag nog rechtsgeldig kon en mocht werken en daarna het element betreffende artikel 8 van het EVRM:

"1) De aanvraag regularisatie is ontvankelijk in België ingediend gezien de verblijfsvergunning niet werd ingetrokken maar enkel werd besloten bij brief van 10 december 2009 om de bijlage 35 niet meer te verlengen, verblijf dat nog geldig was tot en met 19 januari 2010 en dat verzoekster op dat ogenblik dus beschikte over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur op een ogenblik dat zij nog rechtsgeldig kon en mocht werken.

(...)

2) De aanvraag is ontvankelijk is België ingediend gezien de aanwezigheid van alle familieleden in België (de moeder van verzoekster is zelfs overleden in Marokko) en verzoekster woont sedert begin 2008 op hetzelfde adres bij haar zus te 2812 Muizen (...)"

Waar verzoekster stelt dat zij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag over een geldige verblijfstitel beschikte en tewerkgesteld was zodat er wel degelijk sprake was van buitengewone omstandigheden om de aanvraag in België in te dienen, dient te worden opgemerkt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van het bestuur om het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden te beoordelen op het ogenblik van het nemen van de beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing was verzoekster niet meer in het bezit van een verblijfsdocument en niet meer geldig tewerkgesteld. Zij heeft geen belang bij de kritiek dat de bijlage 35 niet werd ingetrokken dan wel niet meer werd verlengd, aangezien dit geen enkele invloed heeft op de vaststelling dat verzoekster op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen niet langer over een verblijfsdocument beschikte. Zij kan bijgevolg evenmin dienstig verwijzen naar een proportionaliteitstoets of een belangenafweging aangaande de tewerkstelling, te meer artikel 9bis van de vreemdelingenwet deze ook niet voorziet.

Verzoekster slaagt er niet in om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing feitelijk onjuist zijn of kennelijk onredelijk. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Bijgevolg wordt ook een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, die door verzoekster wordt afgeleid uit het betoog aangaande haar verblijfsrecht en haar tewerkstelling, niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Over artikel 8 van het EVRM wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

Betrokkene haalt aan dat haar moeder in Marokko overleden is en dat zij sedert dan onderhouden zou worden door haar zus en dat er alhier verschillende familieleden zouden verblijven. Dit element vormt echter geen buitengewone omstandigheid daar betrokkene al lange tijd meerderjarig is en zij wordt verondersteld te kunnen voorzien in haar eigen levensonderhoud. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef ongeveer ruim 30 jaar in het land en haar verblijf in België, integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

In de mate dat verzoekster de motivering aangaande haar privé- en gezinsleven en de bescherming ervan onder artikel 8 van het EVRM bekritiseert, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt. De Raad gaat als annulatierechter wel na of de gemachtigde *in casu* niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen in het licht van artikel 8 van het EVRM (RvS 29 juni 2010, nr. 205.942; RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

De bestreden beslissing heeft betrekking op een vraag om machtiging tot verblijf, die negatief werd beoordeeld en in navolging waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. De bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering van voortgezet verblijf zodat *in casu* ook geen sprake is van een inmenging in het voorgehouden privé- of gezinsleven van verzoekster. In een situatie van eerste toelating gebeurt er geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, zoals verzoekster verkeerdelijk voorhoudt. Er dient dan volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet slechts een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat naar aanleiding van verzoeksters verblijfsaanvraag rekening werd gehouden met de aangebrachte elementen en dat een beoordeling in dit kader heeft plaatsgehad waarbij *in casu* werd nagegaan of het privé- of gezinsleven in België een mogelijke buitengewone omstandigheid uitmaakt die het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in België rechtvaardigt.

Verweerder verwierp deze elementen op goede gronden als een buitengewone omstandigheid.

De Raad wijst erop dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, zoals gesteld in de bestreden beslissing, in wezen enkel inhoudt dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten. Zij heeft immers de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

Het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging op hun grondgebied wensen te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

De eventuele tijdelijke verwijdering met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privé- of gezinsleven van verzoekster in beginsel niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, minstens toont verzoekster dit met haar betoog niet aan. De Raad wijst er op dat moderne communicatiemiddelen verzoekster in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar familie en sociale en professionele contacten en het privé- of gezinsleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

De verdere uiteenzetting van het middel waarbij verzoekster van mening is dat bijgevolg ook de artikelen 3, 10 en 11 van het EVRM zijn geschonden, is te summier en gelet op de verwerping van het middel gebaseerd op grond van artikel 8 van het EVRM evenmin gegrond.

Er dient tot slot te worden gewezen op het feit dat een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is, waarbij de verwerende partij dient te antwoorden op de elementen die verzoekster aanhaalt. Zij dient uit eigen beweging geen motieven op te nemen in de beslissing als daaromtrent geen uiteenzetting werd gegeven in de aanvraag.

De schending van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van de artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van de artikelen 3, 8, 10 en 11 van het EVRM.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep, begroot op 175 euro, ten laste te leggen van de verzoekende partij (GWH 12 juli 2012, nr. 88/2012, *B.S.* 10 september 2012).

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

de eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS